

Valódi szabadítás

Lekció: Ézs 9, 1-6/Textus: Gal 5, 1-6

2021.11.28.

Kedves Testvérek!

Belépünk adventbe, az ünnepi időszakba annak minden örömeivel, terhével, kihívásával és lehetőségével együtt. Sokan várnak valamit: megpihenést, meghittséget, találkozást, utat, amit bejárhatunk... vagy épp azt, hogy véget érjen az évnek ez az időszaka. Sokaknak roppant nehéz és megterhelő érzelmileg ez az időszak.

Hála legyen Istennek, hogy együtt lehetünk így, ebben a közösségben is, együtt hordozva egymást, kapcsolódva egymáshoz. Testvérek vagyunk, nem vagyunk egyedül. Van egy Urunk, aki megtart és hordoz most is az Ő kegyelméből! Advent első vasárnapján egyszerre emlékezünk arra, hogy az emberiség évezredekig várta a messiást, most pedig Krisztus második eljövételére készülünk. Az időszak neve „kiszöjt”, a karácsony előtti négy hét a bűnbánatnak és a várakozás örömeinek is az ideje. Várunk, de mire is valójában? Mire várunk, mit kérünk Istentől? Miért esedezünk, miről szólnak az imádságaink? Miért küzdünk, mit szeretnénk látni? Várunk arra, hogy megoldódjon, lerendeződjön, kisimuljon, elcsendesedjen, helyre kerüljön... hogy enyhüljön, hogy meggyógyuljon, hogy elmúljon, elhalványuljon, ami fáj és nehéz. Várjuk, hogy újra motiváltak legyünk. Várjuk, mint Ady, hogy „De jó volna megnyugodni. De jó volna mindent, mindent, Elfeledni, De jó volna játszadozó. Gyermek lenni...” De az is könnyen elképzelhető, hogy igazából semmit. Apátia, közöny, kifáradás, kiégettség: ezt hozta az elmúlt másfél év krízise, folyamatos készenléte. Már mindegy. Már nem számít.

Pál apostol a galatákat tanítja és újra csak a lényegre irányítja a figyelmet és emlékezteti őket, hogy mi az életük alapja, mit jelent Krisztus kegyelme, hogy ne térjenek el az evangéliumi tanítástól. A galaták olyan irányba mozdultak, amiben szükséges volt tenni, többet tenni, hozzátenni az evangéliumhoz. Ma ez a kérdés, ez a két nehezen megválaszolható kérdés lesz velünk, amit életünk során újra és újra fel kell tennünk, adventben pedig, várakozva, Krisztus visszajövetelére tekintve különösen is fontos: Mit tesz Isten? Mit tehetünk mi? Mit tehetek magamért, másért? Mi az én dolgom, meddig terjed a felelősségem, meddig kell „magamon segíteni” és mit tesz Isten, hol lép a képbe? Hol avatkozik be csodálatosan és természetfeletti módon? Nagyon gyorsan megfogalmazódhatnak erre válaszok bennünk. Például az, hogy mindent Isten tesz, csak Ő, hiszen Ő irányít, mi semmit sem tehetünk, csak az akaratát kell megértenünk és engedelmeskedni. A másik véglet, hogy helyettünk senki nem fog semmit tenni, magunknak kell a kezünkbe venni a dolgokat és tenni. Amire a figyelmet szeretném most irányítani, hogy mennyire keveset érthetünk meg abból, amit Isten tesz, mennyire nem látjuk át az összefüggéseket, hiszen emberek vagyunk. Ezt mondja Jakab apostol (Jak 4, 6): „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” Ezzel az alázattal közeledjünk most ennek a kérdésnek a megértéséhez.

I. Mit tesz Isten?

1. Krisztus szabadságra szabadított meg!

Pál nem győzni ezt hangsúlyozni: nem azért szabadított meg Krisztus, hogy utána más igát keressünk, hogy újra szolgák legyünk. Nyomatékosan, ismétlődve elmondja – talán nem is értjük, miért van erre szüksége a galatáknak... Aztán elég a saját szívünkbe nézni és megérthetjük... Mit tesz Isten? Tudatosan fogalmazok így, hogy tesz, nem úgy, hogy tett. Mert Isten szabadító Isten. Ez az Ő szívének lényege: szabadít. Utat készít. Megoldást ad. Tette ezt már a választott néppel évszázadokon át, s különösen is megmutatta akkor, amikor elküldte a Fiát ebbe a világba. Megszabadított, megváltott a legnagyobb fogságból, a bűnből.

- a. Az Ő szabadítása! Nagyon fontos ezen a ponton kiemelni, hogy ez az Ő szabadítása. Nem tettünk hozzá semmit, nem érdemeltük ki, nem idéztük elő. Semmi közünk hozzá abban az értelemben, hogy nem a mi művünk. Nem az egyházé, a papoké... nincs ember, aki kitalálna egy olyan csodát és kincset, ami felett nincs hatalma és ami rajta kívül álló. Az Ő szabadításáról van szó. Amit mi szemlélünk és csodálunk. És a csodálkozás egy pontján rádöbbenhetünk, hogy része vagyunk a történetnek.
- b. Az Ő szabadságát adja nekünk. Jézus Krisztus, amikor a földre jön, emberré lesz, teljes szabadsággal teszi azt. A megváltó büntelen és a saját szabadságát adja nekünk. Isten lényege az a szabadság, amivel igazán csak Ő rendelkezik: a szuverén és végtelen, mindenható Isten. Egészen megdöbbentő: mit tesz ez az Isten? Mit tesz Isten a szabadságával? Bármit megtehetne... és Ő úgy dönt, hogy a szabadságát nekünk adja és meggazdagít vele minket. Nem valami emberi töredékes dolog hát ez a szabadság, nem valami pótlék, valami félmegoldás, hanem az Isten szabadsága, az Isten szabadítása. Valódi és végtelen, ami nem jelenti, hogy akit Isten megszabadít, nem lesznek küzdelmei, hanem hogy része lehet ebben a szabadságban.
- c. Kincs, amire vigyázunk, amit értékelünk.... „Krisztus szabadságra szabadított meg!” – kiáltja az apostol. Ébresztő! Ez a valóság! Nincs ennél fontosabb üzenet! Nincs ennél nagyobb kincs, nincs ennél nagyobb érték! Ez a legtöbb. Különösen, ha megszokottá vált, ha megkopott, ha annyiszor hallottad, hogy már nem éri el az ingerküszöböt, akkor fontos itt megállni kicsit. Ez a drága kincs, az Isten ajándéka. A szabadítás, ami előtt mindig meg kell hajolnunk. A keresztt, ami mindig emlékeztet a szabadítás súlyára és árára.

Vissza kell egyszerűsödnünk ide: ez a legtöbb, legnagyobb, amit kaphattunk!

II. Mit tehetünk mi?

Itt is hadd jegyezzem meg előljáróban, hogy egyáltalán nem mindegy a kontextus, azaz, hogy miben vagy. Ha épp válságban vagy, krízisben, gyászban, nem várhatod el magadtól, hogy tegyél, mert erő, készség ilyenkor nincs, nem úgy működnek a dolgok, mint egyébként. Türelmesnek kell lennünk magunkkal ezekben az időkben és meg kell adnunk az időt.

1. Mi az, amit mégis tehetünk mi, amire hív Isten? Ezt mondja az Írás egy helyen: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj mind te, mind a te háza népe.” (ApCsel 16, 31) Ilyen egyszerű valahol, az, amit mi tehetünk. De ez egy óriási lépés és nagyon sok embernek megléphetetlen, megugorhatatlan

dolog. A legfontosabb, az egyetlen, az első ez: elfogadni a kegyelmet. És tudom, hogy ez mennyire nehéz. Nehéz, mert lehet, hogy logikátlan, irreális a számodra. Ellentmondásos, távoli, érthetetlen. Nehéz, mert nagyon sok kérdést vet fel: ha Isten tényleg szeret, miért kell szenvednem? Miért engedte meg... miért nem védett meg... miért... miért... miért... fájdalommal kevert düh, keserűség és üresség. Mégis, csak ezt tudom mondani, hogy nincs más út, mint Jézus, mint a kegyelem. És a szabadítás. De mi történik, ha elfogadtad a kegyelmet? Akkor jön igazán az izgalmas rész! Mert bizony erre újra és újra emlékeztetni kell magadat és ebben a mederben kell maradni. Vissza kell térni ehhez. Szeretném itt kiemelni és hangsúlyozni, hogy a hitben való megmaradás, a visszatérés, az odaszánás nem érdem- vagy üdvszerző tett. Isten munkálja és ad erőt hozzá, mégis megengedi, hogy tegyünk ezért, hogy a küzdelemben, a megmaradásban aktívak legyünk. A nagy kép, hogy bizonyára Ő tart meg, de nekünk magunknak kell Benne maradni, visszatérni, döntést hozni. A Második Helvét Hitvallás nagyon szépen fogalmazza meg, amit itt fontos szem előtt tartanunk: „...az újjászületettek számára a jó választása és cselekvése nemcsak passzív véghezvitel, hanem tevőleges is.” (...) viszont „...szem előtt kell tartani, hogy az újjászületettekben megmarad a gyengeség. Miután ugyanis bennünk van a bűn (...) az újjászületettek semmiképp nem tudják akadálytalanul véghezvinni azt, amit elhatároztak.” (HH. IX. fejezet)

Két dolgot emel itt ki az apostol:

- a. Álljatok meg szilárdan! A szó maga azt jelenti: áll, megáll, kitart, ragaszkodik valamihez, keményen megáll. Ez egy eléggé kijózanító és távolra mutató felszólítás. Arra hív, hogy két lábbal a földön éljünk. Józanságra, nyitott szemmel való élésre, rugalmas reagálásra hív. Látszólag ellentmond az isteni kegyelemre való feltétlen ráhagyatkozással az, hogy bármit is kell tenni. Pedig ez az utunk, erre hív minket Istenünk, ebben kell most is megerősödnünk. Krisztus követése és a tanítványi lét ezt is jelenti: megállást, ragaszkodást, kitartást. Ez egy felszólítás, erőteljes hívás. Elhiszem, hogy nem kellemes feltétlenül és ellen is állhatunk neki. De kérve kérek, ha Krisztus gyermeke vagy és őt vallod Uradnak, ragaszkodj hozzá! Tarts ki! Ne add fel! Mert Ő szabadságra szabadított meg! Ha eltértél, elsodródtál, gyere vissza és erősítsd meg, újítsd meg vele a szövetségedet!
- b. Ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni! Ehhez kapcsolódik a második felszólítás is: ne engedd újra a szolgaság igájába fogni magadat! Ne engedd! Igen, Krisztusban van felhatalmazottságod, erőd arra, hogy ne engedd! Iga, teher, súly, a rabszolgaság igája – áll az eredeti szövegben. „Újra.” Mert ezt már ismered. És pont ez a nehéz vele, hogy ismerős. Mi lehet iga a számunkra? Mindaz, ami nem a kegyelemből táplálkozik az istentekapcsolatban: a törvényeskedés, a bármilyen vallási vezetőnek, ideálnak való megfelelés, a saját ideális elképzeléseinknek való megfelelés... a bálványok követése. De jelenti a bűn olyan igáját, ami mindaz, amit nem tudsz levetni. Ami rád telepszik, rád ragad. Vagy épp magadra ragasztod. Függőségek, vágyak, félelmek... Ne engedd! Rajtad is múlik! És nagyon fontos, hogy most ezt nem újabb teherként akarom rád tenni: még egy elvárásként, hogy szedd össze magad... inkább emlékeztetés, bátorítás, hogy nem vagy tehetetlen! Ne hidd, hogy az vagy! Képes vagy rá Isten kegyelméből! Az ördög csapdája, hogy tehetetlennek és életképtelennek állít be saját magad előtt. Vagy mások által sugallja ezt... Az ember bűnösségéről, elveszettségéről szóló bibliai tanítás félreértése, hogy a saját

felelősségünket, a saját erőfeszítéseinket elengedjük Krisztus követésében: nem ezek miatt üdvözülünk, de Isten felruház erővel, kitartással az úton, hogy használjuk megújult akaratunkat.

Adventi kiáltás

Kedves adventbe lépő gyülekezet! Várjuk az igazság reménységét! Nem hiába várunk. Várjuk azt, hogy tisztuljon a látásunk. Hogy erősödjön az elkötelezettségünk, hogy a szabadítás elérjen minket, hogy átjárja a szívünket, hogy gyógyítson minket! Ezekben a hetekben nagyon sokat fognak adni a környezetünkben a látszatra. Olyan jó, hogy Isten előtt lehet az, ami van. Ő így vár és fogad magához. Nem számít, ami látszik... csak a szeretet által munkálkodó hit! Ő munkálja bennünk a hitet, fogadjuk el a hívást! Megszabadított téged! Ne élj többet a rabságban! Nem vagy rabszolga! Egyenesedj fel! Szeretett gyermek vagy! Mit tehetünk mi? Kiáltunk abban az állapotban, amiben vagyunk! Ha felismertük, ami nehéz, ami elválaszt, amiben akár tényleg képtelenek vagyunk változtatni... Adventben is dicsőítjük és magasztaljuk az Ő nevét. Akármilyen körülmények között is. Az egyetlen, ami végül marad: a dicsőítés és a kiáltás. Segíts meg! Ments meg! A Tiéd vagyok, ments meg! Kiáltunk hát hozzá: hozsánna! Szabadíts meg! Ments meg minket és e világot! Terád várunk megváltó Királyunk! Ámen!

(Thoma László)